

Dr May Young, Porównanie lamentów starożytnych sąsiadów Izraela z Bliskiego Wschodu, sesja 2

To jest dr May Young w swoim wykładzie na temat porównywania lamentów ze starożytnych bliskowschodnich sąsiadów Izraela, sesja 2.

Witamy ponownie. Więc w tym wykładzie i tym razem chciałabym porozmawiać o porównaniu lamentów ze starożytnymi bliskowschodnimi sąsiadami Izraela.

Więc tutaj, porównując lamente, przyglądając się sąsiednim kulturom wokół Izraela i sprawdzając, jakie rozróżnienia możemy znaleźć w Biblii. Więc jakie są pewne podobieństwa, na które zwrócę uwagę, jakie są pewne różnice, a ostatecznie, tutaj na końcu, po prostu podsumuję to, co znajdujemy w różnych kulturach i poruszę pewne podobieństwa i różnice. Ale na koniec napiszę, wiesz, czego możemy się faktycznie nauczyć z tego rodzaju porównań.

I tak zrobię to na końcu, kiedy o tym pomyślimy. Więc kiedy myślimy o starożytnych sąsiadach Izraela na Bliskim Wschodzie, na kim skupimy się dzisiaj? Więc przyjrzymy się temu rodzajowi tutaj, przyjrzymy się Egiptowi. Przyjrzymy się również Kananejczykom i Mezopotamii.

Ale to, na co patrzymy, gdy myślimy o tym, to gdy myślimy o lamentach, często są dwie główne kategorie, o których będziemy myśleć. Są żałobne pieśni. To jest sposób, w jaki ludzie lubią żałobne pieśni.

Więc tam, gdzie ludzie opłakują stratę śmierci, to nie jest tutaj najważniejsze. To będzie bardziej to, co widzimy pod względem charakteru rodzaju błagań, które znajdujemy w Księdze Psalmów, które bardziej dotyczą błagania do bóstwa.

Więc tutaj moje badanie miało na celu sprawdzenie, wiesz, czy są one znane w kulturze otaczającej starożytny Izrael? Czy oni, wiesz, przynoszą modlitwy, aby prosić o pomoc swoich bogów? I czego możemy się nauczyć z tych starożytnych przykładów Bliskiego Wschodu? I czy jest coś szczególnego, co znajdujemy w biblijnych przykładach, co różni się od biblijnych lamentów? I jak to może być dla nas pouczające w ten sposób? Więc najpierw przyjrzymy się egipskiemu i rodzajowi tekstu w egipskim. Następnie przyjrzymy się niektórym przykładom kananejskim, lub, wiesz, co tu znajdujemy? Gdzie są pewne podobieństwa i różnice? Przyjrzymy się niektórym, wiesz, myśląc o ugaryckim, a także hetyckim, a potem tutaj mezopotamskim, który w pewien sposób zajmuje się sumeryjskim, a także babilońskim, gdy myślimy o tych rodzajach tekstów. Tak więc, powtórzę, to tylko krótki wykład na temat, wicie, pewnych ogólnych kwestii dotyczących niektórych

rzeczy, które omówimy w kilku konkretnych tekstach, ale skupimy się na tym, co tutaj głównie znajdziemy.

Kiedy patrzymy na tekst egipski tutaj, chcemy wiedzieć, że nie ma tak wielu hymnów i modlitw pochodzących z okresu Starego Państwa i Średniego Państwa. Więc możesz zobaczyć te okresy tutaj. Więc nie było ich tak wiele pod względem tego, co możemy znaleźć jako paralele do przykładów biblijnych.

Ale kiedy dochodzimy do Nowego Królestwa, mamy w rzeczywistości bardziej porównywalne lub porównywalne teksty, ale niekoniecznie są takie jak te, które znajdujemy w pismach. Nie są takie jak lamenty, które znajdujemy w Biblii. Ale są rzeczy, które możemy zobaczyć pod względem elementów, które mogą być dla nas pouczające, gdy myślimy o tym, jak te egipskie teksty odzwierciedlają ich związek z bogami, ich modlitwy, ich błagania i prośby.

I tak oto znajdujemy tutaj, nawet w 18. dynastii, modlitwy są głównie hymnami. Tak więc charakteryzują się one przesadną lub opisową pochwałą. To jest tutaj bardzo interesujące.

Więc nie ma koniecznie lamentu, petycji, deklaratywnej pochwały czy dziękczynienia w tych przykładach lub nie za wiele, gdy to widzimy. I to jest w zasadzie bardzo pouczające lub bardzo interesujące. I wskażę to trochę później.

Ale John Walton, badacz Starego Testamentu, zauważył, że chociaż modlitwy egipskie są pełne uwielbienia, nie zawierają deklaratywnego uwielbienia ani dziękczynienia. Jest więc o wiele więcej hymnów chwalejących Boga, wiesz, więcej o ich naturze i ogólnikach, ale niekoniecznie konkretnych indywidualnych czynach wykonywanych w imieniu osoby modlącej się, co jest tym, co faktycznie znajdujesz w Piśmie Świętym tutaj. Ludzie często łączą nawet lamenty i dziękczynienie tutaj w deklaratywnym uwielbieniu w Księdze Psalmów.

Dlatego szybko wskazuje, że nie oznacza to, że nie mieli modlitw dziękczynnych, tylko że nie były one częścią ich kultu w świątyni i że mogli chwalić swoich bogów na bardziej osobistym poziomie. Ale nie zostały one zapisane jako część oficjalnego kultu świątynnego. I to jest coś, o czym powinniśmy pamiętać, gdy o tym myślimy.

Ale w ich zapisanych przykładach nie znajdujemy wiele na ten temat. I tak tutaj, w 19. dynastii, mamy kilka przykładów, które pokazują, że te modlitwy są nadal bardziej hymnami pochwalnymi, ale teraz zawierają trochę więcej prośby. Więc mogliście zauważyć we wcześniejszym tekście, że nie mieli tak wielu prośb do bogów.

Ale znowu, wciąż różnią się od tego, co znajdujemy w naszych modlitwach lamentacyjnych w Piśmie Świętym. I tutaj różnica, którą chcę tutaj podkreślić, polega

na tym, że zazwyczaj zaczynały się od rozległej chwały i błogosławieństwa. Więc tutaj jest wiele chwalenia bogów.

I tak uczony Atmar Akil, który wskazuje, że Egipcjanie rzadko przychodzili z bezpośrednimi prośbami do bogów. Więc nie przychodzili po prostu i nie przynosili prośb. Zazwyczaj przychodzili z pochwałami i błogosławieństwem, a nawet prośbą i ostatecznym zamiarem.

Chociaż petycja była ich ostatecznym zamiarem, to przyszła później. Więc przyszła na koniec, aby wyjaśnić, dlaczego wszystkie poprzednie pochwały były konieczne. Więc kiedy o tym mówię, porównuję to do, wiesz, kiedy twoje dzieci przychodzą do ciebie i mówią, wow, wyglądasz dziś tak pięknie lub, wiesz, wiesz, wyglądasz naprawdę dobrze.

A za tym stoi prośba. I tutaj jest to swego rodzaju podlizywanie się, wiesz, osobie lub, wiesz, rodzicowi lub coś takiego, aby doprowadzić do ostatecznego zamiaru, którym jest prośba. I tak można to znaleźć wiele razy w większej liczbie tego rodzaju prośb, które widzimy tutaj.

Więc jest też różnica w sensie przyznania się do grzechu i szukania miłosierdzia u bogów, co nie jest powszechne. Więc to jest tutaj dość interesujące, szczególnie w egipskim rodzaju pisarstwa. Więc jeśli jest grzech, modlący się opisuje swoje indywidualne błędy jako wynik ignorancji, a nie grzechu.

Więc w literaturze egipskiej jest mało skłonności do szukania boskiego miłosierdzia lub proszenia o przebaczenie, ponieważ normalnym nastawieniem było generalnie zaprzeczanie popełnieniu grzechu, co jest tutaj w pewien sposób interesujące. Tak więc, wiesz, znajdujemy w Piśmie Świętym, że, wiesz, psalmista przyjdzie i przyzna się do grzechu lub w pewien sposób przyzna się swobodnie w ten sposób. Ale tutaj nie znajdujesz tego aż tak bardzo.

I być może ma to związek ze sposobem, w jaki postrzegali świat i kulturowo. Więc, rodzaj aspektu kulturowego tutaj i to jest w pewnym sensie kontekst ich światopoglądu tutaj. Więc to, co znajdujemy, to w religii egipskiej, podkreślają oni tę zasadę ma'at lub sprawiedliwości.

I tak ta koncepcja utrzymywała ten świat w całości poprzez wiarę w czyn i konsekwencje, znaną również jako zasada odwetu. Więc kiedy myślisz o zasadzie odwetu, to zasadniczo jeśli czynisz dobro, będziesz zbierał dobro. Czynisz zło, to zło cię spotka.

I tak oto ten rodzaj czynu i konsekwencji, które się dzieją. I tak oto kształtuje to ich światopogląd i sposób, w jaki postrzegają świat. I tak jeśli ma'at lub ich rozumienie sprawiedliwości nie działa tak, jak powinno, to chaos jest tym, co rządzi.

A więc dokładniej, kiedy myślimy o sprawiedliwości i ma'at tutaj i porządku kosmicznym, a także prawdzie i równowadze, to jest to, o czym myślimy tutaj. Więc tutaj, jeśli to nie zadziała, to masz chaos, który w pewnym sensie nadejdzie. Więc więc, gdyby Egipcjanie przyznali się do błędu, zaburzyłoby to równowagę ich światopoglądu, rodzaj świata tutaj.

A proklamowanie czyjejs winy oznaczało również przyznanie się do udziału w chaosie, co miałyby szkodliwe konsekwencje, szczególnie w życiu pozagrobowym i w sposobie, w jaki postrzegali życie pozagrobowe tutaj. A więc tutaj, jak się przyczynili? Wiesz, nawet dla ich zrozumienia, wiesz, jak w życiu pozagrobowym ich serce jest ważone obok pióra, jakby widząc, wiesz, tutaj, wiesz, jak im poszło pod względem wkładu w sprawiedliwość lub chaos w ten sposób? Więc są te różnice. Ale chcesz również zobaczyć, że są pewne podobieństwa, które wyłaniają się z tego rodzaju porównań.

Więc jeden z nich w pewien sposób rozpoznaje, że, wiesz, do kogo się tu modlą. Więc tutaj, bóg słońca, Amun-Re tutaj, że tak naprawdę patrzą na niego jako na boga, który gwarantuje ma'at. Więc tutaj, to jest miejsce, w którym bóstwo faktycznie gwarantuje sprawiedliwość na świecie.

I tak tutaj ludzie mogą faktycznie przyjść do boga po sprawiedliwość. Mogą faktycznie przyjść i złożyć petycję, ponieważ to on jest gwarantem tego w ten sposób. A zatem faraon jest tutaj gwarantem sprawiedliwości w odniesieniu do sfery ziemskiej.

I tak, każdy z jego wrogów jest postrzegany jako reprezentujący chaos lub isfet w tym sensie. Więc tutaj, każdy, kto sprzeciwia się faraonowi, sprzeciwia się bogom w tym rozumieniu. Więc widzimy to również odzwierciedlone w tym, co mamy tutaj w piśmie.

Więc tam, gdzie zrozumienie Izraelitów jest wiele razy, mogą przychodzić, aby modlić się do Jahwe, ponieważ Jahwe jest tym, który wymierza sprawiedliwość, wiesz, sprawiedliwość jest w jego rękach w tym sensie. I że psalmista może prosić Boga, aby działał, ponieważ przeciwko wrogom, ponieważ są oni ostatecznie przeciwko niemu, działają przeciwko niemu i występują przeciwko wrogom w tym sensie. I jest więc pewien rodzaj podobnego sposobu myślenia w tym sensie, w ten sposób również.

Więc to jest trochę więcej na temat krótkiej dyskusji tutaj na temat niektórych podobieństw i sposobów, w jaki teksty, które widzimy w egipskich sposobach. Druga kategoria ze mną, bardziej kananejskie i bardziej konkretnie ugaryckie przykłady tutaj. Więc są one w pewnym sensie oparte na odkryciach z późnej epoki brązu w Ugarit lub Ugarit w dzisiejszej Syrii.

I tak, co tam znalazłeś, teksty bardzo często były bardziej administracyjnymi tekstami lub listami. Więc niekoniecznie są porównywalne z tym, co znajdujemy w Lament Psalms. Było kilka paraleli w tekście Starego Testamentu, w tym Psalmy.

Ale były to głównie poematy narracyjne, nie psalmy ani modlitwy w takim sensie, w jakim mamy je w ten sposób. Tak jak w moich badaniach, były dwie godne uwagi modlitwy, więcej szczegółów na ten temat. Można je znaleźć w Oxford Handbook of the Psalms.

Tutaj wymienia się to dość obszernie i to, co widzą. Ale to, co tutaj znajdujemy i ich podobieństwa, to to, że często występuje wspólny styl poetycki z użyciem paralelizmu. Tak więc paralelizm jest bardzo szeroko obecny w poezji hebrajskiej i zasadniczo jest to środek poetycki, który wyraża ideę za pomocą dwóch lub trzech wersów poprzez powtórzenie, synonimy, a czasami antonimy.

I tak, można to znaleźć w Księdze Przysłów, jak i w Księdze Psalmów. Tak więc, wiele razy paralelizm, ten rodzaj poetyckiego stylu, jest również powszechny w tych ugaryckich tekstach. Miały one również podobne tematy.

Więc miło z twojej strony, że mówisz o boskim królestwie, zwycięstwie nad wrogami, boskiej radzie i zaświatach. Mają one pewne tego typu tematy, które możemy zobaczyć poruszone również w Psalmach. Więc John Hastings Patton zauważył, że niektórzy również dzielili słownictwo.

I tutaj wymienia on rodzaj procentu, który możemy tu zobaczyć, ale zauważa również, że czasami występują charakterystyczne pisownie lub skrócone formy, które są tutaj różne. I tutaj masz wspólne słownictwo, wspólny styl, wspólne tematy. Wiele z tych rzeczy jest tutaj obecnych pod względem podobieństw do tego, co znajdujemy również w tekście biblijnym.

Są też pewne różnice. I tutaj Mark Smith zauważył, że tematy w tekstach ugaryckich nie były czasami odnajdywane w sensie ich oddania zmarłym. I tak był to dominujący temat w tekstach ugaryckich.

Ale niekoniecznie znajdujemy to w tekstach biblijnych. Psalmy przedstawiają bóstwo Izraelitów jako boga żyjących i żywego boga. Więc to jest trochę inne w tym, jak jest scharakteryzowane.

Więc nawet w podobieństwach są też różnice. Jest jeszcze jedna zauważalna różnica, a mianowicie, że te teksty traktują o bogu Baalu i kładą większy nacisk na pewien rodzaj mitycznych obrazów. Znajdujemy coś takiego w Księdze Psalmów.

Masz, wiesz, Bóg, wiesz, piszący chmury lub, wiesz, mamy w tym pewne mityczne elementy. Ale zdecydowanie są one bardziej obecne w bardziej mitycznym elemencie

tutaj, w tych innych tekstach. Więc tutaj, naukowcy podkreślili również, że gatunek tutaj, trochę jak mówiliśmy o gatunku w naszej poprzedniej rzeczy tutaj, nie są takie jak biblijne.

I tak mają wiersze, które są mieszanką, które są różne. I tak mają opisowe pochwały, błogosławiące bóstwo. Mają lamenty i śluby, skargi.

A potem nie są kategoryzowane w ten sam sposób, w jaki znajdujemy je w tekstach biblijnych. Więc nie znajdziesz porównania jeden do jednego. Ale mają, wiesz, pewne podobieństwa, ale także pewne różnice.

William Hallow zauważa, że teksty ugaryckie przytaczane we wszystkich tych badaniach nie są ani hymnami, ani modlitwami, a zatem mogą służyć jedynie pośrednio do oświecenia kategorii biblijnej psalmności jako takiej. I tak tutaj, myśląc w pewnym sensie to samo, wiesz, nie znajdziemy porównania jeden do jednego, ale nadal możemy faktycznie przyrzeć się temu, co tutaj mamy. Na koniec, jedną z najbardziej oczywistych różnic między tekstami Izraela a jej starożytnymi sąsiadami z Bliskiego Wschodu jest wiara w politeistyczny światopogląd w przeciwieństwie do monoteistycznego światopoglądu pism.

Więc ich sąsiedzi wierzyli w mnóstwo bogów i jak bogowie działali w ten sposób. I zobaczymy trochę więcej o tym, do ilu bogów niektórzy z nich w ten sposób się zwracali. I teraz przechodząc do przykładów kananejskich, więcej przykładów hetyckich, więc przechodząc od Ugarit do większej liczby przykładów hetyckich tutaj.

Więc tutaj, Imperium Hetyckie w dzisiejszej Turcji jest mniej więcej tym, o czym mówimy, co pokazuje, że nie było wielu przykładów równoległych do Psalmów Lamentacyjnych ze Starego Testamentu. Ale znajdujemy pewne podobieństwa lub różnice, które możemy tutaj zobaczyć. Więc modlitwy ze starego królestwa, około XVII wieku p.n.e., były bardziej ogólne w swej naturze i nie były pisane w odpowiedzi na konkretne osoby lub nawet powiązane z konkretnymi osobami.

Tak więc te wcześniejsze były zdecydowanie bardziej ogólne w swej naturze, a rodzaje modlitw lub tekstów, które tu znaleziono. A potem, jakiś czas po nowym imperium, wiele królewskich modlitw zostało napisanych. I tak tutaj, są one bardziej szczegółowo identyfikowane z konkretnymi ludźmi.

Tak więc wymienili konkretnych królów lub członków rodziny królewskiej, którzy odmawiali te modlitwy dla siebie lub w imieniu swojego królestwa, zazwyczaj szukając pomocy u różnych bogów lub w sytuacjach, pomocy przeciwko wrogom, plagom, wyleczenia z chorób. Tak więc są one zdecydowanie rodzajem błagania do bóstwa, które znajdujemy w tych tekstach o wiele bardziej w ten sposób. Tak więc, podobnie jak inni starożytni sąsiedzi Bliskiego Wschodu, Hetyci czcili panteon bogów.

I tak, to jest przykład, możecie zobaczyć jedną modlitwę tutaj Muwatalli, druga wzywała 140 bóstw z 83 różnych miejsc. Więc mówimy o politeistycznym światopoglądzie, który ma na myśli wiele bóstw, co jest bardzo, bardzo różne od tego, co znajdujemy, wiesz, w kulturze izraelskiej, w Biblii i pismach, co jest tam odzwierciedlone, patrząc tylko na Jahwe w tym sensie. Więc tutaj chcę trochę porozmawiać o niektórych różnicach, a następnie przyjrzeć się konkretnemu przykładowi, który został tutaj przytoczony przez uczonych, i przyjrzeć się niektórym różnicom i podobieństwom w tym.

Tak więc jedną z bardziej znaczących różnic w tych hetyckich modlitwach jest rodzaj transakcyjnego światopoglądu, w jaki odnoszą się do swoich bogów. Więc jest to bardzo transakcyjne. Zasadniczo, wiesz, ty drapiesz mnie po plecach, a ja podrapię twoje plecy i, wiesz, zrobię to dla ciebie.

Zrób to dla mnie. I to jest to, co tu przynoszę. I tak Gwila Tori zauważyła, że to podejście transakcyjne w modlitwach tutaj, w pierwszej modlitwie Mursili II o zarazę, podkreśliła, jak modlitwy obiecywały nagrodzenie bogini słońca, Areny, chlebem i libacjami lub ofiarami z napojów, jeśli wyeliminuje zarazę.

Więc zasadniczo tutaj, wiesz, targowanie się lub zawieranie umów z bogami jest tym, co masz tutaj. Ponadto Hayes sugeruje, że modlitwy hetyckie były dosłownie argumentami lub strategiami przekonywania bogów. I tutaj hetycki termin na modlitwę jest etymologicznie powiązany z angielskim słowem „argument”.

Więc aquar. I tak, jedno z hebrajskich słów oznaczających modlitwę, Tefillah, ma podobne skojarzenia sądowe. I tak tutaj myślenie o tym jest argumentem, rodzajem perswazji do bogów, aby działali w ten sposób.

I tak tutaj, podczas gdy część terminologii może występować w Psalmach Starego Testamentu w ogóle, to co tutaj znajdujemy, to zupełnie inny sposób myślenia niż ten, który mamy w Biblii. To nie jest transakcyjny sposób myślenia, jaki znajdujemy w Piśmie Świętym. To nie jest takie podejście, wiesz, ty drapiesz mnie po plecach, ja drapię cię tutaj.

W rzeczywistości, wiesz, nawet u proroków w Micheaszu 6, 8, które tutaj przedstawiłem, w rzeczywistości przedstawiają ten przeciwny obraz. Więc Izraelici ciągle, wiesz, przychodzili z tym nastawieniem, nawet eskalując do rodzaju ofiar, które ich zdaniem Pan chciał, a to, czego Bóg chciał, było w rzeczywistości pragnieniem relacji z jego ludem i aby chodzili w prawości, pokorze i sprawiedliwości. I tak tutaj w tych wersetach, jest powiedziane, wiesz, przychodzą po, wiesz, prorok sprowadził na nich wszystkie te oskarżenia.

A potem przychodzą w odpowiedzi i mówią: Co mam zrobić, aby stanąć przed Panem i pokłonić się przed wywyższonym Bogiem? Więc z czym? Więc tutaj, czy mam stanąć

przed Nim z całopaleniami, z cieleciami rocznymi? Więc to jest standard. Czy to jest to, czego chce Bóg? Czy chce standardowego rodzaju ofiary? Czy to jest to, co musimy zrobić, aby poradzić sobie z grzechami i rzeczami, które przeciwko nam sprowadziliście? Czy Pan będzie zadowolony z tysiąca baranów, z 10 000 rzek oliwy z oliwek? Więc trochę podnoszą stawkę. Czy to jest to, czego chce? Wiesz, to jest tego rodzaju rzecz, a potem oni w pewien sposób doprowadzają to do czegoś nie do pomyślenia.

Czy więc mam ofiarować mojego pierworodnego za moje występki, owoc mojego ciała, za grzech mojej duszy? I tak, znowu, mają bardzo transakcyjne nastawienie, jak myślą, że są, że Bóg się z nimi obchodzi. I to jest to, co Bóg mówi do proroka. Mówi, że pokazał wam wszystkim, śmiertelnym i starym, co jest dobre i czego Pan wymaga od was, abyście postępowali sprawiedliwie i miłowali miłosierdzie i chodzili pokornie ze swoim Bogiem? I tak oto mamy bardzo różne rodzaje nastawienia tego, co znajdujemy tutaj, nawet w Piśmie Świętym, w przeciwieństwie do niektórych z tych modlitw tutaj.

Więc, więc wróćmy do konkretnych przykładów. Więc to jest pierwsza modlitwa Rosili do zgromadzenia bogów i bogiń. I tutaj jest to porównane konkretnie do uczonego, który spojrzał na to, trochę z Psalmem 88 i 89, i zauważył to, co następuje.

I tak oto jest Christopher Hayes. Tak więc, jeśli chodzi o podobieństwa, zarówno Hetyci, jak i Psalmi pozostają w ciemności i lamentują do samego końca. Te modlitwy pozostawiają ich mówcę wciąż czekającego na boską interwencję.

I tak oto wciąż czekają. Więc obaj to mają. Zarówno modlitwa hetycka, jak i 89 mają silny królewski charakter.

Więc tutaj, w pewnym sensie z Królem, utożsamiając się z Królem, jak widzieliśmy wcześniej, rozmawiając o tym. Podzielili się tematami prosząc o pomoc bóstwo i zastanawiając się nad przeszłym korzystnym traktowaniem bóstwa. I tutaj jest pewnego rodzaju refleksja nad przeszłością, myślenie o korzystnym traktowaniu tutaj.

Ale różnica jest taka, że w Psalmie 88 jest bardziej indywidualny w naturze i odnosi się do osobistego cierpienia i śmierci w porównaniu do modlitwy hetyckiej, w której Król przemawia w imieniu narodu i nawet działa jak arcykapłan. I tutaj jest przedstawicielem narodu, w przeciwieństwie do tego rodzaju indywidualnej natury, którą znajdujemy w Psalmach, Psalmie 88. A potem w modlitwie hetyckiej próbuje oddzielić obecne pokolenie od poprzedniego, aby odpuścić winę.

Więc to jest tutaj interesujące. Więc oni się nie identyfikują. Nie chcą przyznać się do winy.

Chcą oddzielić się od swoich przodków, którzy tak naprawdę zgrzeszyli, ale w ten sposób są w pewnym sensie niewinni. I tak oto król Mursuli przypisuje swoje cierpienie przysiędze, którą złamał jego ojciec. Podczas gdy ojcowie wykonali rytuał, ogłosili własną winę, naród Hatti pozostaje winny, ponieważ nie wykonali żadnych rytuałów we własnym imieniu.

I tak oto dokonuje restytucji w imieniu ziemi, ale jasno daje do zrozumienia, że nie wyrządził żadnego zła. Więc znowu, ta odległość od przyznawania się do grzechów w ten sposób. I tak jest to sprzeczne z Psalmem 89, który podkreśla związek z poprzednimi pokoleniami.

I nie ma dystansu do przodków. Nie ma, wiesz, oni zrobili źle, ale my radzimy sobie dobrze. Wiesz, to jest rodzaj identyfikacji tutaj.

W przeciwieństwie do modlitwy hetyckiej, Psalm 88 i 89 nie identyfikują powodu gniewu Bożego. Innymi słowy, psalmista nie skupia się na dokonywaniu jakiejś zemsty, ale błaga Jahwe o przyniesienie ulgi. Więc nie chodzi tu, znowu, o transakcję, ale o przyniesienie ulgi, w pewnym sensie, za ich cierpienie, które dzieje się w ten sposób.

Więc tutaj, a następnie przechodząc dalej, gdy patrzymy na te ostatnie rodzaje przykładów, tutaj był bardziej mezopotamski. Więc wśród wszystkich sąsiadów Izraela, starożytnych sąsiadów Bliskiego Wschodu, mamy tutaj prawdopodobnie największą kolekcję modlitw, które można porównać do pewnego rodzaju biblijnych lamentów, odnoszących się bardziej do Sumeru i Babilonii. I tutaj, te modlitwy we wcześniejszych okresach Mezopotamii, pisane modlitwy do bogów, były często wypisywane na przedmiotach wotywnych.

Więc wiele razy, wiesz, na misach, w broni, w rodzaju posągów. I były one faktycznie umieszczane w świątyniach w pobliżu bóstwa, do którego próbowali się zwrócić. I tak naprawdę przynosili przedmioty, faktycznie, i zapisywali na tych modlitwach, na tych przedmiotach, w pewien sposób działając jako pełnomocnik.

Uważano więc, że zastępują modlitwy, aby stale znajdować się w obecności bóstwa. Więc przynosisz ten przedmiot, ponieważ osoba, która o to prosi, nie może tam stać dniem i nocą. Przynoszą tam przedmiot ze swoimi modlitwami, aby stanąć przed obecnością bóstwa w tym sensie.

I tak z upływem czasu, wiesz, te przedmioty stały się zbyt kosztowne, wiesz, aby znaleźć te miski i broń i te rzeczy tutaj. I tak osoba, wiesz, modląc się, zaczęła pisać te modlitwy i listy i miała ich więcej. I pisała je do bóstwa, i zostawiała je w świątyni.

I tak naukowcy zidentyfikowali aż dziewięć różnych typów modlitw. I tak w mojej książce, możesz zobaczyć tutaj na stronach 43 i 44 szczegóły różnych rodzajów

modlitw, które, wiesz, zostały znalezione i różne typy, które zostały znalezione w ten sposób, i jak zostały zidentyfikowane. Więc, innym aspektem, który należy zauważyć, jest to, że tak jak ci, którzy zbliżają się do ludzkiego władcy, nie przyjdą z pustymi rękami.

Tak wiele sumeryjskich i babilońskich modlitw było również połączonych z rytuałami. Więc nie tylko przynosząc takie posągi lub rzeczy z modlitwami, oni faktycznie przynoszą ofiary lub dary, aby udobruchać bogów, aby prośby zostały spełnione. I tak te rytuały zostały dane, aby zmotywować bóstwo do spełnienia prośby modlącego się.

I tak znowu, bardzo transakcyjny rodzaj nastawienia, nawet gdy podchodzą do bóstwa w ten sposób. Więc tutaj Jessica McMillan porównała sumeryjską modlitwę lamentacyjną do Ishtar z biblijnym gatunkiem lamentów i zauważyła następujące podobieństwa i różnice. Więc patrzysz tutaj na pewne konkretne przykłady.

Ten tutaj, mają pewne podobieństwa i specyfika jest taka, że wiersz ma bardzo podobne elementy do biblijnego lamentu. Więc mamy niektóre z tych elementów, jak wiesz, inwokacja, pochwała bóstwa, skarga, prośba. Więc masz niektóre z elementów, które są tam wspólne.

Występuje również użycie podobnych fraz, jak długo, pewne wspólne podobieństwa stylistyczne, środki poetyckie i aluzje. Więc macie też podobne tematy. Więc widzicie coś z tego w tego typu modlitwach w ten sposób.

Różnica polega na tym, że zawierała ona rozległą pochwałę na początku modlitwy. Więc nie ma tego w biblijnym lamencie. Więc znowu, tak jak w modlitwach egipskich, które mają dużo pochwał na początku, znajdziesz to również tutaj.

A potem w Biblii, kiedy znajdziesz, wiesz, biblijne lamente, szczególnie, wiesz, te indywidualne, po prostu widzisz, że psalmista po prostu przychodzi do Boga i mówi: O Boże, wiesz, albo moja skała. Nie ma czegoś takiego jak przychodzenie, chwalenie i podlizywanie się Bogu. To po prostu bezpośrednie przychodzenie do Boga i zwracanie się do Niego w ten sposób.

Więc nie znajdziesz tego w biblijnych lamentach, ani w tego rodzaju rozbudowanej modlitwie, która jest na początku. I tutaj, podczas gdy mezopotamskie lamente zazwyczaj mogą zaczynać się od pochwały, biblijne lamente zazwyczaj kończą się pochwałą. I wtedy też to zobaczyliśmy.

Więc, wiesz, oni w pewien sposób to w ten sposób również przedstawiają. I tutaj, inną rzeczą jest to, że modlitwy sumeryjskie, często, zaczynają się od przedstawienia osoby modlącej się. Więc osoba przedstawia się bogom.

Więc masz ten przykład, jestem, wiesz, tym a tym z tego a tego, którego Bogiem jest Marduk. I czyja to bogini? Więc to formalne wprowadzenie mówi, kim oni są, z jakim Bogiem są kojarzeni i dlaczego są tutaj w tym sensie. To samoprezentowanie można dostosować do różnych osób, z różnych powodów, sytuacji i oni to nazywają.

I dlatego nie znajdujemy tego w tekście biblijnym. Nie ma kogoś, kto przychodzi i mówi: jestem tutaj i jestem reprezentowany przez tego Boga, czy coś w tym stylu. To jest po prostu inne.

I tak, to, znowu, to lustro pojawiające się przed obecnością władcy jest w pewien sposób, w jaki moglibyśmy je najlepiej zobaczyć lub kogoś o wyższym autorytecie, kto siedzi na dworze. I to odzwierciedla ten rodzaj dystansu między tą osobą ludzką a bogami. I tak jest tam dystans odzwierciedlony w tego rodzaju potrzebie wprowadzenia, którego nie znajdziesz w biblijnych Psalmach, które mówią o Jahwe jako schronieniu i tarczy.

Więc to jest zupełnie inne w rodzaju tego, jak myślimy o tym, jak Psalmi przedstawiają ten rodzaj komunikacji przed Bogiem. Więc John Walton zauważa, że podobnie jak modlitwy egipskie i kananejskie, modlitwy babilońskie również nie chwalą swoich bogów za konkretne indywidualne akty boskości dokonane w imieniu jednostki. Więc znowu, to bardziej chwalenie tego, kim oni są.

To nie są konkretne akty dziękczynienia, jakie znajdujemy w, wiesz, modlitwach lamentacyjnych i dziękczynieniu Bogu za wysłuchanie lub zajęcie się konkretnymi sytuacjami. Nie są one konkretne w swojej naturze. I tak oto Klaus Westermann wykrywa, że w Babilonie, w Babilonie, Psalmi przede wszystkim chwalą tego, który istnieje, Boga, który istnieje w swoim świecie bogów.

W Izraelu chwalą przede wszystkim Boga, który działa cudownie, interweniując w historię swojego ludu i historię jednostki i członków swojego ludu. Tak więc bogowie chwaleni w Babilonie mają swoją historię wśród bogów. W chwale Izraela od początku do końca podstawowym tematem jest historia Boga z jego ludem.

Więc znowu, bardzo osobista natura, którą można znaleźć w biblijnych lamentach, biblijnych przykładach w przeciwieństwie do, wiesz, bogów zajmujących się i istniejących w świecie bogów i w pewien sposób chwalcących ich za to, zamiast Boga faktycznie wchodzącego w interakcję z nami jako istotami ludzkimi w ten sposób. I jest w tym również prawdziwa różnica. I tutaj, innym ważnym aspektem jest to, że, wiesz, modlitwy pokutne są rodzajem modlitw pokutnych, ponieważ próbują zidentyfikować grzech i wyznać grzech, aby udobruchać rozgniewane bóstwa.

Chociaż petent przychodzi w stanie skruchy, szukając pojednania lub uwolnienia od grzechu i jego konsekwencji od bóstwa, które jest rozgniewane z powodu jakiegoś działania modlącego się, które nie jest określone w modlitwie. Więc oto przychodzą

wiedząc, że, wiecie, zrobili coś złego i próbują to przebłagać. Chodzi o przebłaganie bogów.

Wiesz, co zrobiliśmy źle? Jak możemy to jakoś naprawić? I wiele razy robiono to za pomocą zaklęć, które były również bardzo popularne, lub rytualnych działań, takich jak konkretne wskazówki. Właściwie znaleźli teksty, które mówią, wiesz, zrób to i tamto. Więc to bardziej uporządkowany przykład tego, co muszą zrobić.

Więc towarzyszą im instrukcje, które obejmują używanie amuletów, nakładanie krwi na domy, palenie przedmiotów, rozpraszanie zła, powodowanie, wiesz, a potem wszystkie te rzeczy, które powodują cierpienie. Więc próbują złagodzić cierpienie. I są pewne kroki, które muszą podjąć.

I tak psalmy biblijne są bardzo różne. Nie są zaklęciami. Nie mają wyraźnych wskazówek.

Nie towarzyszą im, wiesz, jakieś rytualne działania mające na celu złagodzenie bólu. Nie znajdziesz tego. Wiesz, nie będziemy nosić amuletu, żeby nasz ból odszedł, ani nic takiego.

Więc nie znajdziesz niczego podobnego w tym sensie. Podobnie jak Egipt, modlitwy mezopotamskie również przyjęły postawę ignorancji w odniesieniu do grzechu. Więc powód jest inny.

Więc wiesz, jak mówiliśmy, z egipskim nastawieniem, z, wiesz, zrozumieniem Maat i sprawiedliwości tutaj, więc zamiast bać się osądu lub przyczyniać się do chaosu, modlitwy Mezopotamii w pewien sposób usprawiedliwiały ignorancję, ponieważ tak naprawdę nie wiedzieli, co zrobili, aby obrazić różnych bogów. Jest tak wielu bogów.

Nie są pewni, wiesz, kogo tak naprawdę urazili. Więc to raczej ignorancja tego, co może być obraźliwe dla jednego boga, może nie być obraźliwe dla innego boga. I tak naprawdę nie wiedzą dokładnie, co się stało lub co zrobili, aby sprowadzić rodzaj nieszczęścia, którego doświadczają w ten sposób.

I tak, tutaj, być może twierdzenie o ignorancji nie jest obecne w Biblii, ponieważ pogląd Izraela nie jest politeistycznym światopoglądem. I tak, gdy masz tak wielu bogów, trudno jest śledzić, wiesz, grzechy, które mogłyby rozgniewać różnych bogów w ten sposób. I tak więc inną różnicą jest rola pośredników.

I tak tutaj w tych modlitwach mezopotamskich, masz ludzi, którzy mają pośredników, którzy staną na twoim miejscu, aby w ten sposób argumentować twoją sprawę. I tak, to wynika z tego politeistycznego światopoglądu, że jeden bóg może faktycznie wstawiać się za osobą modlącą się do innych bogów. Więc ludzie mieliby swoich osobistych bogów lub lokalnych bogów, którzy mogliby faktycznie przyjść i wstawiać

się za kimś bardziej, wiesz, kimś wyżej w hierarchii i wstawiać się za nimi w ten sposób.

I tak, przychodzą w imieniu modlącego się jako boga w ten sposób. I tak mając pośredników w ten sposób. I tak tutaj, jedną wspólną cechą jest wstawiennictwo jednego bóstwa przed innym bóstwem w imieniu petenta.

Więc nierzadko cierpiąca osoba będzie modlić się do swojego osobistego boga, aby interweniował w jej imieniu przed wysokimi bogami lub odwrotnie. Więc tak naprawdę masz tego rodzaju spotkanie. Nie mogą przyjść bezpośrednio do wysokiego boga.

Tak naprawdę muszą przyjść przez swojego osobistego boga. I tak tutaj istniała ta hierarchia, a jednostki niekoniecznie miały osobiste relacje z, wiesz, najwyższym bogiem w tym sensie. I tak tutaj odmawiano całkowitej suwerenności każdemu indywidualnemu bogu.

Ale to ciekawe, bo mimo wszystko bogowie wyższego szczebla byli często chwaleni, jakby byli całkowicie suwerenni. To jest więc ciekawe, jak są oni traktowani nawet w tego typu tekstach. I tutaj, oto niektóre podobieństwa i różnice, które tu znajdujemy.

I tak, ten tutaj jest w Mezopotamii, jest też inny gatunek zwany sumeryjskimi lamentami miejskimi. I tak, wiele modlitw, które właśnie omówiłem, było uważanych za bardziej indywidualne modlitwy, wiesz, błagania do bóstwa. I ta kategoria jest w rzeczywistości oddzielnym rodzajem gatunku, który jest bardziej korporacyjny w pewnym sensie, lub rodzaj miejskiego lamentu, tak to postrzegamy.

Tak więc te modlitwy opłakiwały upadek miast i odzwierciedlały znaczenie tych wydarzeń, które miały miejsce. Więc co doprowadziło do upadku, wiesz, odbudowa miasta i takie rzeczy. Więc chociaż różnią się od gatunku lamentu wspólnotowego w Psalmach, mogą one informować nasze zrozumienie Księgi Lamentacji.

Tak więc, jak wspomniałem wcześniej, Księga Lamentacji jest w pewnym sensie opłakująca zniszczenie miasta Jerozolimy. I tak, masz tu kilku poprzedników w odniesieniu do sumeryjskich lamentów miejskich, które, wiesz, czy to coś, co faktycznie wpłynęło na Księgę Lamentacji? Wiesz, czy możemy to zobaczyć? Więc uczeni znaleźli pięć sumeryjskich lamentów miejskich w Mezopotamii. Więc to jest pięć, które w pewien sposób opłakują zniszczenie Ur, to jest pięć, które są prawdopodobnie najbardziej znane, gdy myślimy o gatunku sumeryjskich lamentów miejskich i o tym, jak są one omawiane.

I tak oto te lamente zostały napisane w odpowiedzi na zniszczenie różnych miast w Sumerze. Więc tutaj można znaleźć treść i formę tych różnych, ale także dzieliły

tematy. Więc, znowu, jak widzimy w każdym gatunku, mają w ten sposób jakieś wspólne tematy.

Więc wszyscy mówili o zniszczeniu miasta i świątyni przez jeden lub więcej z następujących. Więc masz faktycznie destrukcyjne wydarzenie, które miało miejsce, czy to były ataki wojskowe, zaraza, susza czy głód, i mówili również o utracie mieszkańców, decyzji boga o zniszczeniu miasta, porzuceniu boga-opiekuna miasta. Więc tutaj bóg faktycznie opuszcza miasto, a także odbudowuje miasto i świątynię oraz powraca boga-opiekuna.

Więc masz cały ten proces, który jest nawet w pewien sposób wspomniany lub o którym się mówi tutaj. I tak niektórzy uczeni sugerują, że te miejskie lamenty były recytowane lub używane, gdy odbudowywano miasta. Więc po zniszczeniu i odbudowie, a ich świątynia została odrestaurowana, faktycznie recytowali je w tych czasach w ten sposób.

Podobnie, istniała późniejsza forma. Tak więc w pewnym sensie rozwój tego rodzaju sumeryjskich lamentów miejskich, w rzeczywistości miały różne kategorie zwane Bales i Urshimas. I były one w pewnym sensie pochodnymi od tych oryginalnych lamentów miejskich.

Ale te faktycznie miały w sobie trochę więcej niejasności. Stały się bardziej ogólne w swej naturze. Więc w pewnym sensie, prawdopodobnie można by je było wykorzystać do łatwiejszej adaptacji w ten sposób.

I tak były używane, gdy sanktuarium miało zostać podniesione i odrestaurowane, a odrestaurowanie i przebudowa świątyni było główną rozrywką starożytnych władców Bliskiego Wschodu. Ale są również używane podczas świąt w stylu Akitu w ten sposób. I tutaj widać, że były one mniej więcej w tym samym czasie, ale mają też bardziej ogólny charakter.

I tak ich poprzednicy są bardziej swoiście bardziej konkretni w tym. To pomaga im dostosować to do różnych sytuacji trochę lepiej. Więc to, co tutaj odkrywasz, to że podczas gdy uczeni różnią się w opiniach, wiesz, wielu uważa, że Księga Lamentacji odzwierciedla niektóre rzeczy, które można znaleźć nawet w tych sumeryjskich lamentach miejskich.

I tutaj, na co chcę zwrócić uwagę, ogólnie rzecz biorąc, gdy myślimy o porównaniu do, wiesz, starożytnych sąsiadów Izraela na Bliskim Wschodzie i różnych formach, tekstach, modlitwach i rzeczach, które tu znajdujemy, wiesz, myśląc o tym, nawet o Księdze Lamentacji i sumeryjskich lamentach miejskich. Tak więc, aby pokazać, że literatura nie powstaje w próżni. Więc nawet gdy patrzymy na biblijne lamentacje i myślimy o tym, nie powstaje ona w próżni.

Mają kontekst sąsiadów. Mają kontekst, w którym te formy w pewien sposób wychodzą tutaj. I tak wcześniej, wiesz, wpływ kontekstualny i poprzednie prototypy mogą być używane do kształtowania późniejszych prac.

I tutaj możemy zobaczyć pewne podobieństwa i biblijne przykłady. Możemy również zobaczyć tam wiele różnic. A więc te wpływy nie muszą odzwierciedlać teologicznego lub filozoficznego rozumienia poprzednich dzieł, chociaż istnieją podobieństwa, a różnice mogą być pouczające i oświecające.

I myślę, że tak jak to widać, nawet w przypadku Księgi Lamentacji i wszystkich tych, które właśnie przeanalizowaliśmy, możemy również zobaczyć, że może to być dla nas pouczające, gdy myślimy o biblijnych lamentacjach i tym, jak się różnią, jak możemy się uczyć? I to jest mniej więcej tam, gdzie, wiesz, ta ostatnia część mówi o, wiesz, po przejściu przez bardzo krótki sposób niektórych przykładów tutaj, jak możemy uczyć się z podobieństw i różnic? Więc kiedy patrzymy na modlitwy sąsiadów Izraela, jak to nam pomaga, gdy pragniemy odzyskać biblijny lament, gdy myślimy o biblijnym, co wiesz, czym różni się biblijny lament i jak gatunek lamentu w Starym Testamencie odzwierciedla kulturę swoich czasów i jak się różni? I co więc w tym znajdujemy? Jak to może być pouczające i jak możemy odnosić się i uczyć się z tych różnic w tym, co znajdujemy w tych przykładach? Więc najpierw chciałbym trochę podsumować, wiesz, patrząc na wszystkie te różne typy tutaj, wiesz, jakie są pewne podobieństwa? Jakie są pewne różnice? Czego możemy się z nich nauczyć i co może z tego wynikać? I tak, oto jedna rzecz, która jest podobna: tak jak ich sąsiedzi składali modlitwy do bogów w trudnych czasach i mieli, wiesz, podobne elementy, słownictwo i tematy, możesz odkryć, że Izrael robi to samo. Więc myślę, że to mówi o uniwersalnej naturze cierpienia, uniwersalnej naturze sytuacji w naszym życiu, w których musimy szukać pomocy i błagań. I tak tutaj możemy znaleźć ten rodzaj przychodzenia do bogów w trudnych czasach.

Ich światopogląd wykraczał poza świat fizyczny. I tak, wiesz, nie istniał dla nich tylko świat materialny. Uznali, że istnieje coś poza światem fizycznym, a więc w pewien sposób nawiązując do bogów i stając przed nimi.

Wierzą, że bogowie byli tymi, którzy podtrzymywali sprawiedliwość i przynosili zadośćuczynienie, uzdrowienie i ulgę. I tak jakby uznali tutaj, że to pochodzi, wiesz, z zewnątrz nich samych, jakby nawet z duchowej sfery i od bogów, którzy podtrzymywali sprawiedliwość i mieli, wiesz, taką moc w tym sensie. Wierzyli w istnienie istot boskich i ich zdolność do pomocy modlącej się osobie.

I tak tutaj jest zaangażowanie tutaj ze światem boskim i, wiesz, światem fizycznym i osobą modlącą się również. I tak nie było to tylko bóstwo, które było daleko, ale oni mogli faktycznie zaangażować się tutaj. I widzieli również istoty boskie jako większe w zdolnościach niż ludzie.

Dlatego nie jest zaskakujące, że bogowie byli szeroko chwaleni za swój charakter i ogólne czyny ukazane w stworzeniu i podtrzymywaniu świata. I tutaj uznając, że, wiecie, istoty ludzkie są ograniczone w naszej mocy i że musimy w pewnym sensie przyjść do kogoś wyższego o większym autorytecie w tym sensie. I tak mając tego rodzaju podobieństwa i podchodząc tutaj do bóstwa i bogów również w tym sensie.

Więc kiedy myślimy o różnicach tutaj, wiesz, są pewne fundamentalne różnice teologiczne, które można podsumować w następujących dwóch głównych kategoriach. Więc myśląc o tym, są dwie główne kategorie, które w pewien sposób skategoryzowałbym te różnice. I pierwszą z nich tutaj byłoby to, jak postrzegali relację między istotami ludzkimi a boskością.

Więc tutaj, bardziej szczegółowo, jak postrzegano relacje między ludźmi a bóstwami? Chociaż wiedzieli, że, wiesz, ludzie byli w pewien sposób ograniczeni w swojej mocy, a bóstwa były potężniejsze. Wiesz, co charakteryzowało sposób, w jaki postrzegali relacje i jak wchodzili w interakcje? Więc pierwsza rzecz tutaj, wiesz, zdecydowanie ten politeistyczny kontra monoteistyczny rodzaj światopoglądu i jak oni to postrzegają. I tak, tutaj ten politeistyczny światopogląd utrudniał tę osobistą interakcję ze wszystkimi bogami.

Więc modlitwy nie odzwierciedlały intymnej relacji. Więc to jest coś, co jest tutaj bardzo oczywiste, ponieważ kiedy masz tak wielu bogów, trudno, wiesz, być intymnym ze wszystkimi w ten sposób. I tak miło z twojej strony, że widzisz, że to niekoniecznie była intymna relacja w tym, jak to jest odzwierciedlone i jak, kiedy do tego podchodzą, co jest bardzo różne od Biblii.

I w tym sensie ukształtowało to również ich pogląd na grzech. I tak, czy to była ignorancja grzechu, a dokładniej egipskie zrozumienie, że nie chcieli, wiesz, uczestniczyć i przyczyniać się do chaosu, czy też trudno było śledzić, co zrobili, aby sprowokować lub niezadowolić różnych bogów. Więc tutaj ukształtowało to, jak postrzegali grzech i co zrobili źle, lub w jaki sposób podchodzili do swoich bogów w ten sposób i jak ich błagali.

Więc to wymagało potrzeby wstawiennictwa bogów od bogów lub modlącej się osoby. Więc aby pomóc im uzyskać przysługę, ponieważ istniała taka hierarchia. Więc tutaj nie mogli tego zrobić sami.

Musieli mieć innych bogów, którzy przybyliby i pomogli im, ich osobistych bogów, ludzi, którzy przybyliby jako pośrednicy w tym. Nie wystarczy być w harmonii ze swoim osobistym bogiem. Potrzebowali pomocy bogów, aby zapewnić ogólne dobro.

Więc musieli, wiesz, rozłożyć swoje sieci szeroko, upewnić się, że wszystko będzie OK. I tutaj ich zrozumienie przyczyniło się do poczucia dystansu, gdy zbliżali się do boskości. Więc musieli się przedstawić i przyjść z darami lub ofiarami.

I tutaj mogło być bardzo formalnie. Musieli się przedstawić wysokim bogom. Musieli to postrzegać bardziej transakcyjnie, wnieść coś w rodzaju, wiesz, ofiar i darów tutaj lub darów, aby ich prośba została wysłuchana.

Rozpoczynali również swoje interakcje od bardzo rozległej pochwały, aby zapewnić sobie pozytywną odpowiedź. Musieli więc pokazać się z jak najlepszej strony, aby bogowie byli skłonni wysłuchać i odpowiedzieć na ich prośbę. Inna różnica polega na tym, że, wiesz, istnieje bardziej odległa relacja z boskością pod względem tego, że nie masz tak wielu modlitw dziękczynnych, żadnych osobistych odpowiedzi, o których tutaj mówią i deklarują, wiesz, przypisując to, co bóg zrobił dla jednostki.

To raczej pochwała w ogólnym sensie niż uznanie tego, co bogowie zrobili dla jednostki w pewnym sensie. A potem ich modlitwy podkreślają mityczne elementy ich bogów. Więc, jakby, znowu, pokazując większy dystans między bogami a światem ludzi.

I tutaj jest większy dystans w tym sensie. Więc tutaj, inną rzeczą do przemyślenia jest to, jak postrzegają relację między bogami i ludźmi. Więc tutaj Stary Testament nie prezentuje tego politeistycznego światopoglądu.

A więc Jahwe jest jedynym Bogiem. Więc jest stwórcą i podtrzymującym świat. Więc nie, Psalmy nie pokazują Boga, który jest usunięty.

I tak tutaj pokazujemy, że Bóg jest w rzeczywistości, wiesz, bardzo intymny. Więc masz nawet w Psalmie 2710, psalmista oświadcza z pewnością, że nawet jeśli jego rodzice go porzucą, wie, że Pan nadal będzie się o niego troszczył. Mam na myśli, że intymność jest tak inna, tak surowa od rodzaju modlitw, które widzimy modelowane w innych tutaj.

I tak nie potrzeba żadnego formalnego wprowadzenia, gdy zbliżamy się do Jahwe. Znał psalmistę bardzo dobrze, jeszcze zanim się urodził, jak powiedziano w Psalmie 139. I tak oto mamy tu autentyczne poczucie intymności, którego psalmista jest świadomy i zna ten rodzaj relacji, jaką ma z Jahwe.

Izrael również miał tę szczególną relację przymierza. I tak naprawdę może przynieść, bez żadnego udawania, może po prostu przyjść i przynieść swoje prośby. I tak nie musi chwalić Boga szeroko.

Więc nie widzisz żadnej rozległej pochwały, która ma miejsce w tych modlitwach lamentacyjnych wcześniej. To po prostu zazwyczaj rodzaj tego wezwania lub wołanie do Boga w bezpośrednim zwróceniu się do Boga, a następnie przejście do prośby i lamentacji w ten sposób. Więc tutaj może to prowadzić bezpośrednio do lamentacji i prośby.

Mogą przyjść bez konieczności uzyskania przychylności osoby trzeciej. Nie masz pośrednika w sensie tych modlitw. Wiesz, jeden Bóg modli się w tym imieniu.

Nie masz takiego przykładu z tymi modlitwami lamentacyjnymi. Nie musieli przychodzić bez grzechu lub przychodzić bez, wiesz, zachowania się najlepiej jak potrafią. Zamiast tego psalmista często wyrażał swój ból i cierpienie, a następnie swobodnie przyznawał się do winy, jak i niewinności.

I tak nie musieli się dystansować od swoich poprzedników, aby odpuścić sobie winę. Ale identyfikowali się ze swoimi grzechami. Byli szczerzy w swoich intencjach, nawet gdy byli przed nimi.

I myślę, że to jest jeszcze bardziej niesamowite, ponieważ, wiecie, jako wierzący Nowego Testamentu, możemy doświadczyć jeszcze większej komunii jako lud Boży, ponieważ Duch Święty faktycznie żyje w nas, jak powiedziano w 2 Liście do Koryntian. To powinno nas zachęcić do stawania przed Bogiem z ufnością. Więc nawet gdy myślimy o modlitwach żałobnych i nawet opłakiwaniu siebie tutaj, wiecie, krzyż dokonany na krzyżu dał nam dostęp do tronu łaski.

I tak tutaj, nawet gdy widzimy te modlitwy lamentacyjne jako sposoby modlitwy, możemy mieć większą pewność i zrozumienie, że jest to dla nas fundamentalne. I myślimy o odzyskaniu biblijnego lamentu, który jest zakorzeniony w gatunku lamentu znalezionym w Piśmie Świętym, że my, jako wierzący w Nowy Testament, możemy przyjść z pewnością i rozpoznać tę intymność, którą możemy mieć również z Bogiem. I tak Stary Testament nieustannie mówi o Bogu, który słyszy wołanie swojego ludu i go wyzwala.

Znajdujemy to w Księdze Wyjścia. I tutaj gatunek deklaratywnej pochwały lub dziękczynienia był zwykle kojarzony z indywidualnymi lamentami. Więc tutaj jest to coś zupełnie innego.

Tak więc, wiesz, z Hermanem Gunkelem, w pewien sposób zidentyfikowałeś cztery różne rodzaje gatunków w Psalmach. Jednym z nich są Psalm Dziękczynienia i są one zazwyczaj kojarzone z lamentami i indywidualnymi lamentami. I tak oto jest odpowiedź Boga i jego odpowiedzi na indywidualne modlitwy.

I tak deklaratywna pochwała jest wynikiem działania i interwencji Boga, źródła deklaratywnej pochwały. I to jest tutaj dość interesujące. Ponownie, fakt, że deklaratywna pochwała istnieje w Biblii, jest świadectwem, że modlitwy lamentacyjne nie pozostają niesłyszane.

I myślę, że to jest dla nas ważne. Wiecie, nie modlimy się do Boga, który, jak mamy nadzieję, nas usłyszy. Modlimy się do Jahwe, naszego niebiańskiego ojca.

I tylko on jest w stanie odpowiedzieć. I odpowiada. I tak znajdujemy, że nawet w Psalmach odpowiada.

I tak jak odpowiedział psalmiście, może odpowiedzieć i nam. I że nie rzucamy naszych modlitw w tę otchłań sfery duchowej lub we wszechświat bez żadnego zapewnienia, że zostaną wysłuchane. W ten sposób znajdujemy tutaj przykłady z pism świętych.

I tak nie jesteśmy sami w naszym cierpieniu. I że nawet dla nas jako wierzących w Nowy Testament, Jezus wstawia się za nami i przypomina nam, że, wiecie, On, który nie oszczędził własnego syna, ale wydał go za nas. Pokażę, jak możemy również, wraz z Nim, łaskawie dać nam wszystko, abyśmy mogli mieć ufność, nawet gdy modlimy się lamentami.

Więc drugi sposób, jeśli chodzi o różnice teologiczne, to, wiesz, jak funkcjonują modlitwy. I tutaj, jak czytałeś, wiele modlitw było transakcyjnych. Więc Hetyci przychodzili przed Boga, aby podać powody i argumenty, dla których Bóg powinien być przekonany do przebaczenia lub wyeliminowania grzechu i cierpienia.

Ich nacisk nie był położony na proszenie o litość lub przebaczenie. I to jest bardzo różne w tym sensie. Powodem, dla którego często jesteśmy związani z naszą firmą, są ofiary i dary składane i składane przez petenta.

A potem widzisz też te sumeryjskie babilońskie modlitwy, są one uważane za zaklęcia, więc za rodzaj rytuałów i darów i rzeczy, które musieli zrobić. I tak je wykonywali, aby zapewnić pozytywny wynik. Więc odpowiedzi zależały od upewnienia się, że wykonali te rytuały poprawnie, przynieśli właściwe dary i zrobili właściwe rzeczy tutaj.

A potem te rytuały często obejmowały zaklęcia, które wzmacniały transakcyjne nastawienie. Więc to bardzo transakcyjne nastawienie, jak o tym myślisz. Więc proces krok po kroku był prawdopodobnie łatwiejszy i bezpieczniejszy, gdy zbliżano się do boskości, niż wchodzenie z całkowitym poddaniem się i bezbronnością.

Więc to jest naprawdę inne tutaj. Kiedy pomyślisz o tym, o takim nastawieniu tutaj i o tym, jak funkcjonują modlitwy, wiesz, jak kiedy przychodzimy, to nie jest tak, że musimy zrobić to i to i to i upewnić się, że zrobimy to dobrze, aby uzyskać właściwy wynik. To jest właściwie to, co znajdziesz tutaj w Księdze Psalmów.

A potem lamenty są po prostu Psalmami wylewającymi swoje serca, przychodzącymi w bezbronności. To bardzo różni się od wchodzenia z nastawieniem transakcyjnym i w pewien sposób można postrzegać rzeczy w ten sposób. I tak tutaj, podczas gdy w Psalmach występuje podobna terminologia, Stary Testament jest tutaj inny, gdzie mówi, wiesz, Jahwe uważał prawość i sprawiedliwość za ważniejsze niż ofiary.

I tutaj odkrywasz, że czynienie tego, co słuszne i sprawiedliwe, jest bardziej akceptowalne dla Pana niż ofiara. I tak, innymi słowy, Jahwe nie jest namawiany do działania przez same ofiary lub dary. I tak psalmista składa śluby uwielbienia, jak możemy zobaczyć, ale nie działają one jako zaklęcia.

To nie to samo. Tak więc pochwała nie jest substytutem poświęcenia. Przysięga nie jest składana, aby zapewnić pozytywny wynik.

Zamiast tego, było to częścią przejścia od lamentu i prośby do pochwały. I tak, jest to ważne, ponieważ kiedy myślimy o biblijnym lamencie i odzyskiwaniu biblijnego lamentu, wzmacnia to, że biblijny lament jest procesem. Więc nie tylko w ten sposób wchodzisz z transakcją.

To nie jest formuła. To nie jest zaklęcie. Kiedy lamentujemy przed Bogiem, tak naprawdę na niego czekamy.

Stajemy przed Bogiem w ten sposób. Tak więc, gdy wylewamy nasz ból i rozczarowania, ból, wstyd i cierpienie, nie angażujemy się w rytuał transakcyjny. Stajemy przed Jahwe, który jest naszym niebiańskim ojcem.

Dzielimy się naszymi najgłębszymi myślami, pragnieniami i nadziejami. To właśnie w tym procesie psalmista często znajduje nową perspektywę i nowe oczekiwania, które prowadzą do większej nadziei. Podobnie jak Hiob i Habakuk otrzymali nową perspektywę dzięki spotkaniu z Bogiem, wiele psalmów lamentacyjnych również ukazuje tę zmianę.

A zatem biblijne modlitwy lamentacyjne nie są zaklęciami, ani nie są po prostu targowaniem się lub manipulowaniem Bogiem, aby działał. Zamiast tego angażują Boga w całkowite poddanie się i bezbronność. I dlatego myślę, że to jest coś, co naprawdę musimy wziąć sobie do serca, gdy myślimy o odzyskaniu biblijnego lamentu i myślimy o modlitwie i o tym, jak angażujemy Boga.

I tak, to jest to, co chciałbym zakończyć naszym czasem, kilkoma pytaniami do refleksji, wiesz. Więc po krótkiej dyskusji o modlitwach sąsiadów Izraela, w jaki sposób pomagają nam one dostrzec wyjątkową naturę biblijnego lamentu, wiesz, w pewnym sensie wynikającego z tego kontekstu? Co jest takiego wyjątkowego w tym, co znajdujemy w Biblii? I myślę, że jest wiele rzeczy, za które moglibyśmy być wdzięczni i wdzięczni. I więc, jakie są pewne ogólne różnice teologiczne między starotestamentowym poglądem na Boga a poglądem jego sąsiadów? I jak te różnice wpływają na ich modlitwy? I tak tutaj myślę o tym, jak podchodzą do Boga, jak się modlili w ten sposób i jakie były pewne konkretne różnice, i które z nich najbardziej się dla ciebie wyróżniały? I w jaki sposób te różnice pomagają ci docenić biblijny lament i to, co znajdujemy w Piśmie Świętym? Więc, dziękuję.

Witamy na spotkaniu dr May Young, podczas którego wygłosi wykład na temat porównania lamentów starożytnych sąsiadów Izraela z Bliskiego Wschodu. Sesja 2.